

Eseu - Dramatismul existential in Psalmi

Psalmii reprezinta creatia cea mai importanta a lui Tudor Arghezi. Majoritatea Psalmilor au fost publicati in Cuvinte potrivite care este cel mai insemnat volum publicat de poet.

in Psalmi poetul este insetat de absolut. El cauta pe Dumnezeu, dovada a certitudinii perfectiunii. Este cuprins de indoieli, isi pierde rabdarea.

Din majoritatea Psalmilor publicati in Cuvinte potrivite reiese cautarea neincetata, speranta intre nadejde si indoiala, credinta si tagada:

"Sageata noptii zilnic varfu-si rupe
si zilnic se-ntregeste cu metal
Sufletul meu deschis ca sapte cupe
Asteapta o ivire de cristal
Pe un stergar cu braie de lumina!"

Izvorul dramatismului existential vine din aceasta cautare perpetua. Este drama celui nemultumit cu mediocritatea, a celui ce se simte marunt in fata fortei supreme:

"O nelinistita patima cereasca
Bratul mi-l zvacneste, sufletul mi-l arde
Vreau sa pier in bezna si in putregai
Ne-ncercat de slava, crancen si scarbit
si sa nu se stie ca ma desmierdai
si ca-n mine insuti tu vei fi trait".

Este redata truda celui vesnic nemultumit: "ma muncesc din radacini si sanger", "si-mi simt sculate aripi de cocor"(intoarcerea in tarana), "ma strecor in lupta in umbra lunii albe, cu lancea nalta rupta"(Cantare).

Elementele artistice definesc viata mediocra si frumusetea celui ce cauta neincetat: "noroii", "umilinta", "noapte"- pe de o parte si "lumina", "inaltimi", "stele", "cantec" pe de alta.

Astfel drumul in viata pare o zbatere neincetata intre urcare si coborare, intre victorie si infrangere, intre descoperire si neputinta de a gasi esenta, adevarul, pe insusi Dumnezeu: "Carpi-voi pentunerice mantaua vietii mele / Drept multumire sti-voi ca cerurile reci, Vor strecura prin gauri lumina unei stele"(Nehotarare).

Poetul adopta patru atitudini esentiale: umilinta, lauda, ironie, revolta si acuza.

Psalmistul apare ca o fiinta indurerata, chinuita, singuratica, asaltata de rautatea dusmanilor si

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

furtuna patimilor, supus trecerii nemiloase a timpului.

Este caracterizat ca "garbovit", "chinuit", cu "ranile putrezite", impresurat de rele, sarac si sarman, un "vas stricat".

Poetul se vede "ca un copac pribeag uitat in campie", "cu un fruct amar si cu frunzis tepos si aspru", "sub cerurile goale, muncit din radacini si sangerand, rodind metale", amintind de imaginea unui crucificat.

"Tare sunt singur, Doamne, si piezis
Copac pribeag uitat in campie
Cu fruct amar si cu frunzis
tepos si aspru-n indarjire vie"

Poetul nu este un "vas stricat" ci un "taciune" care arde incet, mistuit de patima cereasca:

"Nici rugaciunea nu mi-e rugaciune
Nici omul meu nu-i poate, omenesc
Ard catre tine-ncet ca un taciune
Te caut mut, te-nchipui, te gandesc".

Refuzat de cer si de oameni, psalmistul reface drama cristica a singuratatii absolute, fara echivalent pe Pamant si in Cosmos:

"Opaitele noptii se-aprind la mii de postii
Din tari de stele din ce in ce mai sus
Din fundul Marii Moarte pana-n vapaia Clostii
Nu-i nimenea nemernic si singur ca Isus".

Este inconjurat de dusmani, ocolit de prieteni, parasit de divinitate:

"Doamne, tu singur vad ca mi-ai ramas...
Dar si tu vad ca-ncepi glumi cu mine
Nu mai am suflet, nici inima, nici glas
is buruiana. Sunt un maracine".

Bibliografie

1. Lovinescu, Eugen, Istoria literaturii romane contemporane, Editura Minerva, Bucuresti, 1989.
2. Tudor Vianu, Studii de stilistica, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1968.
3. Tudor, Arghezi, Poezii, Bucuresti, Editura Minerva, 1971